

דַרְשֵׁתִי קַרְבַּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א

שיעור מוצ"ש, בית הכנסת פרי מגדים, צפת • השיעור נמסר במוצ"ש פרשת פנחס, תשפ"ד

בורא עולם מגלגל הכל לטובה

הגמרא במסכת זבחים אומרת: "לא נתפהו פינקס עד שהרגו לזמרי". זאת אומרת שפינקס לא היה כהן. מתי הוא נהיה כהן? לאחר שהרג את זמרי, לסוף 40 שנה. זאת אומרת הם נמצאים במדבר, אבא שלו כהן, סבא שלו כהן, האחים שלו כהנים, כלם כהנים והוא לא כהן... מתי הוא קבל את ההנהגה? רק כשהוא הרג את זמרי. אז "והיתה לו ולזרעו אחריי ברית כהנת עולם".

בן אדם יושב ואומר לעצמו: "אני לא מבין מה השם רוצה ממני. למה? אבא שלי כהן, אחים שלי כהנים, עובדים בבית המקדש, אוכלים תרומה, קדשים, למה אני לא?" ועם הטרונגא הוא חי את החיים שלו, לא יום אחד - אלא 40 שנה.

בסוף מה מתברר? שכל מה שהשם עשה לו את זה, זה בשביל שבסוף יהיה "לו ולזרעו אחריי ברית כהנת עולם". אם הוא היה כהן, הגם שהוא היה קנאי, הוא כבר לא היה יכול להרג את זמרי, שהרי אין הכהן יכול להטמא למתים. אבל עכשו שאינו כהן הוא יכול להרג את זמרי.

בן אדם לפעמים חי בהרגשה "אלקים מתרחק ממני", והוא לא יודע כמה אלקים מכין לו את הטוב שיכול להיות. חז"ל אומרים שפינקס לבד יצאו כל הכהנים הגדולים. מביאים התוספות בזבחים: בבית ראשון יצאו ממנו 80 כהנים גדולים, ובבית שני 300 כהנים גדולים.

פינקס חי לעולם - לא מת. הולך לבריתות בכל מקום, ורואה את הברית בין הקדוש ברוך הוא לעם ישראל, והוא זה שבישר את הגאולה. כל זאת מאין הגיע? דוקא בגלל שהוא לא היה כהן.

אדם לפעמים רואה את החסרון שיש בו והוא אומר לעצמו: "רבנו של עולם, למה יש לי כאלו חסרונות?", והוא לא יודע שבבורא עולם מכין לו את הדברים הטובים ביותר שיכולים להיות.

אותו דבר מצינו בנח: "ויהי נח בן חמש מאות שנה ויולד נח את שם את חם ואת יפת". רש"י במקום כותב: כל הדורות הולידו בגיל 100. ומה נשתנה נח שהוליד בגיל 500 אומר רש"י במקום: אם הבנים שלו יהיו רשעים הם ימותו במבול, ואין זה טוב לצדיק. ואם הבנים שלו יהיו צדיקים, אם בן אבי מרבה עליו לעשות הרבה תבות בכדי להצילם. ולכן הקדוש ברוך הוא כבש את מעינו, ונח נשאר עקר, ורק בגיל 500 הוא הוליד.

בזמננו, דין שמים היה מתחיל מגיל 100. ולכן נח עד גיל מאה שנה הוא כולל את התפלל לזרע של קינא, ומגיל מאה הוא התפלל במשך ארבע מאות שנה עד גיל חמש מאות.

ובורא עולם כפיכח לא שמע את תפלתו. זהו אדם שהתפלל לא יום אחד, ולא רק זה הוא אפילו עשה את התקון של רבי מתיא בן חרש. הדליק 18 נרות, וקרא 18 פסעים פרק ק"ט בתהלים רצוף, ישר והפוך, ולא... הקדוש ברוך הוא כפיכח לא עזר. ובסוף מתברר לך שאלקים עשה הכל לטובתך. אלקים עושה הכל לטובה.

כמה בן אדם צריך כל הזמן לזכור שבורא עולם מוליד אותו רק לטוב. ככל שתבטח בו, ככל שאתה תדע לקוות לישועה שלו, ככל שתהיה בפיו של הישועה - תראה את ההצלחה הגדולה ביותר שיכולה להיות.

אני לא מוכר מזרונים

ספר איזה יהודי אחד: "הלכתי להתמודד להיות ראש עיר באיזה מקום. החליטו המתנגדים שלי להוריד אותי. ובכל העתונים פרסמו שאני מוכר מזרונים ובחצי מחיר ממה שעולה בשוק. נאמר שמזרונים שעולים 1000, אצלי עולה 500. צלמו את המזרונים, ואת המספר טלפון שלי".

פתאום הוא מקבל מבול של טלפונים. עכשו מה? הם עשו לו את זה כדי להטריד את מנוחתו ושלא יתמודד לראש העיר. ולכל טלפון שהוא ענה אמרו לו: "שלום! אנחנו מתקשרים לגבי המזרונים...". אמר: "איזה מזרונים? אני לא מוכר מזרונים". "אבל כתוב בעתון מזרונים". אמר: "לא, זה טעות". עוד אחד מתקשר, עוד אחד. הם פרסמו בכל מקום שרק יכול להיות.

עלה לו רעיון, הוא התקשר לאיזה מפעל של מזרונים, אמר: "תשמע, אני צריך כך וכך מזרונים. יש לך לספק?" אמר לו האיש: "כן". הוא רתם את אשתו לעבודה והוא ואשתו ענו לטלפונים. "אתה מוכר מזרונים?" "כן, מוכר". "פתחתי מפעל של מזרונים". ואתו בן אדם ספר: מה שראש העיר מרויח בשנה, אני מרויח בחודש. מה התברר? שמה שהם רצו לעשות לי רע, התברר שיצא הכי טוב.

הספור הזה התפרסם. איזה שני אחים שמעו את זה, והאחד אומר לשני: "גם אני, יש לי עסק. אני מחר מפרסם עליך, שאתה מוכר מזרונים בכל מקום, ואתה גם

תפתח מפעל של מזרונים". ובאמת אנשים התקשרו. אבל לא הלך להם בכלל. מתי זה הצליח? מתי שבן אדם כפיכח קבל את המכות. כשבאו להשפיל אותו. כשבאו לעשות לו רע, שם היתה הסיעתא דשמיא שלו. אבל כשהאדם רצה רק להרויח, - בזה אין קוץ סיעתא דשמיא.

סיעתא דשמיא של הבן אדם דוקא איפה שנגאח לו שפככיכול בורא עולם סוגר אותו, מצמצם אותו - שמה יש את כל ההצלחה של הבן אדם.

ומה בן אדם אחד יכול לעשות? אם לא היה פינקס... בן אדם אחד. איזה אסון זה היה יכול להיות, ממש אסון! אבל, פנחס במעשה אחד זכה לנצח נצחים!

אני יכול להוציא את אלקים מהגלות

הבאתי לכם זהר. הבאתי אותו כתוב, כי קשה להאמין שיש זהר כזה. איזה זהר, אני אומר לכם ממש לרעד. הביא אותו בספר "לעבדך באמת" של הרב דב יפה. הוא הביא את זה בלי מקור. אני לא האמנתי שיש כזה דבר בזהר. אז נכנסתי לאוצר החכמה ומצאתי את הזוהר הזה (פרשת ויחי דף רמ"ב): "השבועתי אתכם בנות ירושלים". כותב הזוהר: "כי כל נשמה מבני ישראל טרם בואה לעולם הזה משביעים אותה: 'היי את לאיש חיל לעבד עבודתי ותוציא אותי מן הגלות'".

שמעיתם? כל נשמה שיש פה, אלקים משביע אותה. ומה הוא משביע אותה? "תעבד עבודתי". ומה תעשה? "ותוציא אותי מן הגלות". את מי? את אלקים.

תגידי, אתה מאמינה שאתה יכול להוציא את אלקים מהגלות? יש פה מישור שאומר: "תשמע, אני עוד אוציא את אלקים מהגלות"? אדם שאומר כזה דבר תעשה טובה, אפילו למינין הוא לא מצטרף. אתה נורמלי? אתה רוצה להוציא את מי? את אלקים? אם משביעים אותו, זאת אומרת שזה אפשרי. אם לא, אז זה לא שיה. בן אדם אחד יכול להוציא את אלקים מהגלות.

אז בזהר הזה יש שני חידושים: חדוש אחד שבן אדם ידע מה הכח שלו. איזה עצמה יש לבן אדם אחד. הוא יכול לגמר את כל הגלות שיש. בנוסף, אתה יכול לעשות גם חסד עם אלקים. אתה יודע מה זה? אתה יכול להוציא את אלקים מהגלות. הרב אלקבץ כותב*: "אם היה עולה בלבכם אחד מאלף אלפים מהצער שאני (השכינה) שרויה בו, לא היה עולה עליכם חידוך כל מי חייכם". איזה צער לשכינה יש. ויש אפשרות שבן אדם אחד מוציא את אלקים מהגלות.

אז כל אחד מאתנו ידע שכל מעשה שהוא עושה, אתה לא יודע איזה השלכות יכולות להיות.

אי אפשר לתאר את האור הגדול שיש עליך

ספר איזה יהודי אחד, בשם הרב דוד שכטר. הוא הלך להתפלל בכתל המערבי. הגיע לכתל המערבי, ארגנו שם מנחה. והיה שם יהודי שעמד לידו ובכה הרבה זמן וזה נורא הפריע לו שהוא בוכה רבע שעה.

אומר הרב דוד שכטר: "רצייתי לזוז. לא מתאים להיות פה". אבל הבן אדם בוכה, אחרי שסיימתי את התפלה, נשיתי לבן אדם ושאלתי: "תגידי לי, למה אתה בוכה?" "מה אני אגיד לך? אני ארסתי את הבת שלי. והתחייבתי לחתונה. מה אני אגיד לך? אין לי שקל. אין לי עם מה להתחיל אפילו. כפשוטו - אין לי כלום. ולכן באתי לכתל המערבי להתפלל לה".

אומר לו הרב דוד שכטר: "תגידי לי, כמה אתה צריכה?" אמר לו האיש סכום גדול מאד של לירות.

אמר ר' דוד: "יודע מה? תפסיק לבכות. אני משלם לך את הכל". "זהו חסכון שחסכת לחתונה של הבן שלי. את כל הכסף הזה אני אתן לך לחתונה של הבת שלך. אל תדאג. תבוא אלי הביתה, ותקבל את כל הכסף".

הבן אדם התרגש מאד. חבק אותו, נשק אותו. נתן לו את הכתבת. אמר לו: "תבוא אלי בערב, תקבל את כל הכסף".

ספר הרב דוד שכטר: "הלכתי ברחוב. פגש אותי הרב שלמה מזווהיל (רבי שלומק'ע). הוא מסתפל עלי, אומר לי: 'תגידי לי, איזה מצוה עשית היום?' 'איזה מצוה? אמרתי לו: 'לא עשיתי. הייתי בכתל המערבי...' 'תגידי לי איזה מצוה עשית היום'".

טוב, לא היתה ברירה. ספרתי לו. ואז הוא אומר לי: "יש עליך כזה אור גדול. אי אפשר לתאר את האור הגדול שיש עליך. תדע לך, תקנתי את כל הגלגולים שלך הכל תקו. אתה מגיע לשמים נקי. אתה לא חוזר פה יותר".

* בספר השל"ה הקדוש (מסכת שביעות - פרק נר מצוה, ה) מביא את המעשה "שהעתיק מכתב רבי שלמה הלוי אלקבץ שהיה בבית רבנו בית יוסף והופיע עליו רוח הקדש"

בנסעתי לחדר 10 ושאלתי: "את רבקה לוי?" התשובה היתה שלילית. אמרו לי: "מצבה חמירה. הורידו אותה לטפול נמרץ". ירדתי לטפול נמרץ ושאלתי: "איפה זה? מי זאת רבקה לוי?" אמרו לי: "בחדר הזה".

נגשתי ושאלתי: "שלום, קוראים לך רבקה לוי?" היא ענתה: "כן". חשבתי לעצמי: "איך אדע אם זו היא? אם זאת אותה אחת או לא? איך אדע?" שאלתי: "את גרה ברחוב הזה והזה ליד בית הספר?" היא ענתה: "כן". "את גרה בבנין הסמוך?" "כן". "את גרה בקומת כניסה?" היא ענתה: "כן".

אמרתי לעצמי: "זאת היא!" אספתי את כל הצעות הרפואי ואמרתי להם: "זה משהו אישי עבורי. אני מבקש את תשומת הלב המרבית לאשה הזאת. את התרופות היקרות ביותר שיש, הטובות ביותר, את היחס הטוב ביותר – לאשה הזאת. לא לחסוך בשום טפול. צריכים איזה מכשיר מסוים? מה שצריך לעשות, בלי חשבון".

היא הגיעה לבית החולים שלנו אחרי שהיתה בבית חולים ממשלתי. שם אמרו לה: "גברת, חזרי הביתה. היי עם המשפחה, נשאר לך לחיות עוד שבוע-שבועיים. תבלי עם המשפחה, וחבל סתם על טפולים. חבל להצטרע". אבל היא אמרה: "לא". אז היא הגיעה לבית החולים הפרטי שלנו.

התברר למפרע, שגם כשהיתה ילדה, היא היתה בבית כי מלדה היתה חולת לב. לכן היא היתה בבית כשדפקתי בדלת כילד. היא טפלה בבית החולים במשך חדשים. אחרי חדשים היא יצאה מבית החולים וזכתה לחיות עוד 10 שנים אחר כך. בזכות הטפול המסור, 10 שנים נוספות היא זכתה לחיות.

אחר כך הגיע התיק אלי כפרופסור. הסתכלתי על החשבון... דמי אשפוז חדשים. דמי אשפוז היו כ-40 אלף דולר. המכשיר הזה, החדר הזה, הטפול הזה, הכדורים האלו... הגיע לסכום כולל של 72 אלף דולר. זה היה הסכום הכולל של האשפוז.

לקחתי את העט, חתמתי את חתימתי וכתבתי: "שלם לפני 50 שנה בכוס חלב ובארבע עוגיות". שלם. אדם עושה טוב, ואינו יודע היכן אלקים מחכה לו בטוב שלו. אין דבר כזה שאלקים לא נותן טוב. אדם צריך לדעת: עשה טוב.

כמה אפשר להרויח מלעשות טוב

אנחנו נמצאים בזמנים שבהם כל אחד מאתנו צריך להשתדל לעשות טוב לזולתו. סרח בת אשר היא היחידה שזכתה לחיות 2000 שנה בעולם הזה. היא דברה עם רבי יוחנן האמורא. ככה מביא פסיקתא דרב פהנא. מעקב אבינו עד רבי יוחנן האמורא - 2000 שנה. ולאחר מכן היא לא מתה. עלתה למעלה לשמים.

והיא זכתה לזה משום שהיא בשרה לעקב אבינו בטורה טובה. אתה יודע מה אתה יכול לעשות כשאתה עושה טוב לשני? אתה יודע איזה עולמות? בענין הזה אספר ספור שקרה עכשו, ספר לי את זה הבן שלי (שבו דוד שלו ספר לו את זה).

הוא ספר שהגיעה חברה של אשתו מזכרון יעקב. היא באה לדבר עם חברתה. מזמן לא ראתה אותה. הסתכלה בשעון ואמרה לה: "אין הרבה אוטובוסים כבר, אני צריכה לנסע למרכז". עכשו הוא הרגיש שקשה לה להשתנתק.

הוא הציג לה: "אתן יודעות מה? אני אקח אתכן לזכרון יעקב. וככה תשבו מאחור באוטו, תוכלו לדבר כל הנסיעה". הוא לקח אותן לזכרון יעקב.

אחר כך ראה שהשיחה עידן לא הסתיימה. (ראית פעם נשים שמסיימות לדבר? אין דבר כזה. אבל הוא חשב שיש איזו אפשרות קזאת). הוא אמר: "אתן יודעות מה? אתן תלכו אליה הביתה. אני בינתיים אעשה קניות בחזרה, באשר עד, ואחר כך אחזר לזכרון יעקב. ונסע לצפת בחזרה".

הוא ספר: "נסעתי לאשר עד בחזרה. אמרתי: 'אני כבר נמצא כאן' ויש הרבה מבצעים. מלאתי עגלה עד התקרה. אני מגיע לקפה. איזו אשה חלונית נגשת אלי ואומרת לי: 'סליחה, העגלה הזאת היא שלי'". אמרתי לה: "זה שלי, לא שלך". היא אמרה אני רוצה לשלם את העגלה שלך מה אכפת לך? באתי מחיפה כדי לשלם על עגלה!".

הוא מספר: "היא העבירה לנו את הכל". זה יצא כ-2000 שקל. אמרתי: 'תראי איך בורא עולם לגלג את העולם. אני מצפת, את מחיפה, נפגשנו בחזרה, ואת משלמת לי את כל הקניה הגדולה הזאת' אני עושה קניות כל שבוע. אף פעם לא קרה לי שמישהו שלם עלי [אפילו לא אשל אחד].

הוא הוסיף: "כשעשיתי חסד עם אשתי מכל הלב, כשלא היה לי... לא היה לי דלק ולא היה לי כלום. עשיתי חסד מכל הלב. בורא עולם החזיר לי מיד את החסד". מה אדם יכול לזכות? אז נזכר את הזהר הזה הקדוש "אדם אחד, יכול להוציא את אלקים מהגלות". והשם יעזרנו על דבר כבוד שמו, אמן ואמן.

ומי אמר שמה שאני אומר זה נכון? אמר לו ר' שלומקע: "בעזרת השם, הבן הזה שאת הפסוק חסכת בשבילו, הוא יהיה תלמיד חכם גדול מאד מאד".

"אני התרגשתי. בערב הגיע הבן אדם. נתתי לו את כל הפסוק. אפילו שהיה לי הרבה הרהורי תרטה. למה לקחתי הכל על עצמי, אולי אני אתן רק חלק, ואחרים יתנו גם. אבל הבטחתי לו שאני חסד, אז נתתי לו את הכל. ולכן שלי לא נשאר כלום".

אתם יודעים מי זה הבן שלו? הרב יעקב מאיר שכטר שליט"א. זה הבן שלו. זה מה שאמר לו ר' שלומקע מזוהיל: "תראה שאני צודק. יצא לך בן תלמיד חכם גדול עד מאד".

מה בן אדם יכול לזכות? איזה עולמות בן אדם יכול לזכות לפעמים במעשה אחד? מעשה גדול, נכון, גדול מאד. אבל בכל זאת מעשה אחד – בן אדם יכול להוציא את השכינה מהגלות. כל אחד מאתנו יש לו מלא נסיונות. לפעמים בבסיון אחד שאתה מתגבר בו, אתה לא יודע לאיפה אתה מגיע.

החשבון שלם לפני 50 שנה בכוס חלב ועוגיות

ספר איזה גוי אחד: "היינו משפחה טובה, אבא נפטר, ולא היה לנו מה לאכל בבית. היינו ממש רעבים. עד כדי כך שאם אמא היתה נותנת לי בארוחת בקר עגבניה, ידעתי שלאמא יש כסף".

"יום אחד לא היה לאמא מה לתת לי והיא נתנה לי ארוחת בקר קבית סכר. אמרה לי: 'תקח את זה, וכשתחזר אני אביא לך פרוסת לחם'. יום לפני כן – ארוחת צהרים לא אכלתי, ארוחת ערב גם לא אכלתי, ועכשו ארוחת בקר זה קבית סכר. וכדי כך ספר עושה גם תאבון. הייתי מאד רעב".

"אמרתי לעצמי: 'זהו, מספיק. אני בורח מהבית ספר. הולך לאסוף... אכל מהזבל. אני רעב מאד'. אחר כך אמרתי לעצמי: 'למה אני צריך לאסוף מהזבל? אני ארוץ פה לאחד הבנינים, אדפק בדלת'. מסתמא מי תפתח לי? איזו סבתא אחת. בשעות האלו ששאנשים עובדים או לומדים. מי יכול להיות בבית עכשו? רק סבתא תהיה בבית. אני אבקש פרוסה ואחזר מהר לבית הספר וכה אני ארויח גם פרוסה וגם למודים".

"ידעתי לבנין הראשון שסמוך לבית ספר. בקומת כניסה, על הדלת הראשונה היה צורה של נמר. הפחיד אותי. אמרתי: 'פה לא מתאים לי'. הלכתי לדלת השנייה. דפקתי בדלת השנייה. חכיתי שתפתח איזה סבתא. פתאום פתחה לי איזה ילדה קטנה. אומרת לי: 'ילד, מה אתה רוצה?'"

"אני התבלבלתי לגמרי כי אמא שלי כל הזמן אמרה לי: 'תזהר, אל תספר לאף אחד שאנחנו עניים'. עכשו אמרתי: אם היא ילדה קטנה בגיל שלי בערה, מסתמא היא לומדת בבית ספר שלנו. אז עכשו היא תדע שאנחנו עניים. אז אני התבלבלתי. אמרתי לה: 'יש לך כוס מים?' מה אני אגיד לה? אמרתי: 'יש לך כוס מים?'"

"אז היא אמרה: 'אצלנו לא שותים מים. אצלנו שותים חלב'. טוב, מצין. הביאה לי חלב וארבע עוגיות. אמרתי לה: 'למי העוגיות האלו?' אמרה: 'אצלנו כששותים חלב, זה בא עם עוגיות'. איזה יפי, אוכלים עוגיות. לקחתי עוגיה אחת, אכלתי. היא אומרת לי: 'קוראים לי... רבקה לוי. איך קוראים לך?'"

"א... לי לא קוראים. אני רעב. אני רוצה לאכל עכשו". מה אכפת לי איך קוראים לי עכשו? "אמרתי לה: 'תגידי, אני יכול לקחת עוד עוגיה?' אמרה: 'כן, תקח עוד עוגיה. אבל איך קוראים לך? אני קוראים לי רבקה לוי'. 'אני... פחדתי להגיד לה איך קוראים לי כי היא תדע שאנחנו עניים'. לא רציתי להגיד לה.

לקחתי את כל העוגיות. ארבע עוגיות אמרתי אותם. שתייתי את החלב והיא כל הזמן מנסה לשאל. מיד ברחתי. היא רצה אחרי. היא אומרת לי: 'איך קוראים לך? לי קוראים רבקה לוי'. אני ברחתי. עשה לי טוב על הנשמה האכל הזה.

הגעתי הביתה. אח של אבא היה בבית. לא יודע מאיפה הם שמעו שאין לנו מה לאכל בבית. ומאז שהדוד הזה הגיע, הוא נתן לאמא כל הזמן כסף. וברוך השם, מאותו זמן לא היה חסר כלום. אמנם לא היו מותרות, אבל גם לא היה חסר כלום. עברו שנים. אני הייתי ילד מחונן מאד. המדינה השקיעה עלי מאד. ומאד דבר אלי רפואה. בשורה האחרונה, אני מספר אחד בעולם ברפואה של הלב. יש לי גם בית חולים פרטי שלי. בית חולים מאד יוקרתי בארצות הברית.

כשאני יוצא מהחדר שלי, מסביבי יש מלא רופאים שבאים לשמע מה אני אומר על כל דבר. יש מלא מתלמדים שבאים, ואני עובר חולה חולה. ומסביב להם על כל אחד ואחד, וככה הם קולטים את החמר.

בנוסף, כל התיקים של הבית חולים, החתימה האחרונה זה אני. כל התיקים עוברים דרכי.

יום אחד קבלתי תיק. על התיק היה כתוב "רבקה לוי". מיד נזכרתי במה שקרה לפני 50 שנה. סגרתי את המשך ונליתי למחלקה. שאלתי את האחיות: "איפה כאן רבקה לוי?" כל האחיות התבלבלו לראות אותי בלי הצנת הרפואי, ועוד מתעניין בסתם אשה אלמונית. הן אמרו לי: "כאן, בחדר מספר 10. כאן אז רבקה לוי".

מוקדש כל הישועות לשיירת בת אורייה ♦ רהצלת המסייעים - ככל מיילי רמיטב